



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutioes Morales**

In Quibus Vniuers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè  
factorum pertinentes, breuiter tractantur

**Azor, Juan**

**Coloniae Agrippinae, 1612**

16 De simonia, quae committitur in ingressu siue admißione in religionem.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-14014**

non quidem propriis, sed impensis ipsius Patroni, qui cum presentavit? Respondeo, esse Simoniacum, qui eiusmodi pacto clericum presentavit, eo quod ex presentatione temporale commodum recipit. Nam patrocinium ferre alicui in lite, & causam eius tueri, & agere, est quid pecunia estimabile, cum ad id faciendum possit quis stipendio conducere, & obligatio ad patrocinium ferendum est pecunia estimabilis.

*De Simonia, qua committitur in ingressu, siue Admissione in Religionem.*

CAPUT XVI.

**E**X cap. Veniens, & cap. de Regularibus & cap. Dilectus 2. cap. Non satis, cap. Quoniam, & cap. Mandatum, de Simonia, constat, Simoniacos esse Monachos, & quosuis Religiosos recipientes aliquem ad Religionis habitum, pecunia ab eo accepta.

Primo quaeritur, An sit Simoniacas ingressus in Religionem, cum quis videlicet admittitur in Religiosorum numerum, recepta pecunia ad victum eius? Certum est, pecuniam dari, vel accipi non posse, ut quis ad religionis habitum admittatur.

Quod quaeritur in presenti loco, est, An aliquid dari, & accipi queat, ut quis in Monasterium admittatur sustentetur? Nam cum Monacho, in Religionem admisso duplex ius conveniat, unum spirituale, quod sufragium habet in Monachorum collegio, & vocem, ut dicitur in capitulo, & quo gaudet multis privilegiis, & bonis, quae sunt Monachorum propria: alterum vero corporale, quo et Monasterium debet victum, & vestitum: quae duo iura quamvis in quolibet monacho sint, tamen ipsa coniuncta, possunt tamen ratione, & consideratione dividi.

Quare praesens quaestio est, An possit aliquid dari ab eo, qui in Religionem ingreditur, non quidem, ob primum illud ius, quod acquirit, quod est spirituale, sed ob alterum quod est corporale ius? Et an Monachi admittentes aliquem ad Monasterium, licet recipiant id, quod eiusmodi ratione datur? Dicendum est, nullam in hoc simoniam committi. S. Thomas 2. 2. quaestio 100. art. 3. ad 4. ad hanc quaestionem ita respondet: Pro ingressu Monasterii non licet aliquid exigere, vel accipere quasi pretium: licet tamen si Monasterium sit tenue, quod non sufficiat ad tot personas nutriendas, gratis quidem ingressum monasterii exhibere, sed accipere aliquid pro victu personae, quae in monasterium fuerit recipienda, si ad hoc non sufficiant monasterii opes, & in 4. Distin. 25. quaestio 3. art. 3. quaestio in cula 2. ad 7. tunc, inquit, potest exigere ab eo, qui in monasterio vult Deo servare, non quasi pretium Religionis, sed ut habeat monasterium, unde possit illi providere.

Si autem sine gravamine Ecclesiae potest recipi, Simoniacum est aliquid pro receptione exigere. Sic S. Thomas, unde, teste Silvestro in verbo Simonia, quaestio 15. vers. 1. secundum Vincentium, Ruera, & Hostiensium, adde etiam Glossam in c. Non satis in verbo Requiritur, & in cap. Quoniam, verbo paupertatis de simonia, hi, quorum est Monachum recipere, possunt haec verba dicere ei, qui petit ingressum in monasterium: Nos libenter, & gratis recipimus te ad consortium spirituale. Sed cum bona nostra non sufficiant nobis, & tibi, asser tecum, unde possis vivere.

Quaeritur, An Monachi admittentes aliquem ad Monasterium, quod redditus, siue bona non habet, quae sufficiant ad Monachos sustentandos, pacifice queant cum eo, qui petit ingressum, ut aliquid dari monasterio, unde commodè sustentetur? Rosella in verbo Simonia num. 1. & alii quidem censent, huiusmodi pactionem Simoniacam esse. At Silvester loco supra citato cum Angelo, & cum Auctore

summae Pisanae sentit oppositum, & merito, quia reuera id, quod datur, & accipitur in cibum, & victum Monachi, non datur, aut accipitur ob ius spirituale, quod Monachus acquirit, sed ob temporale ius, quod recipit: quemadmodum quod sacerdotibus, vel clericis datur tanquam alimentum, non est simoniacum pretium, vel lucrum, quia non datur ob spiritualia, quae seminant, siue ministrant, sed tanquam subsidium vitae debitum.

Obiicit id, quod habetur in cap. Quoniam de Simonia, ubi Innocentius Tertius in Consilio Lateranensi Generali ait: (Quoniam simoniaca labes adeo plerisque moralibus infecta, ut vix aliquas recipiant in sortores paupertatis praetextu, volentes huiusmodi vitium palliare: ne id, de cetero fiat, penitus prohibemus.) Respondeo cum Silvestro de Simonia, quaestio 15. vers. 2. prope finem, ibi Pontificem id prohibere, quia moniales eiusmodi recipiebant in sortores in fraudem iuris, recipiendo eas videlicet in sortores, pecunia recepta, quia in monasterium mittebantur, ac ita ex pacto pecuniam soluebant receptae, quod in sortores admittentur, non autem quod eam pecuniam conferent tanquam alimentum, quo sustentarentur: idque illae moniales faciebant nomine praetextuque paupertatis, simoniam obtinentes.

Obiicit itidem id, quod dicitur in cap. Non satis, de Simonia: (Prohibemus igitur, ne ab his, qui ad religionem transire volunt, aliqua pecunia requiratur:) quibus verbis Panormitanus, & alii cum Glossa dicunt, non prohiberi moniales aliquid recipere sponte datum, sed ex pacto. Respondeo, solum id prohiberi, ne aliquis admittatur in Religionem, recepta pecunia ab eo, tanquam pretio ingressus in religionem, quamvis Panormitanus, alique cum Glossa generaliter dicant, non posse pecuniam recipi ex pacto. Ineligendum tamen est, non posse recipi tanquam pretium religionis: secus enim est, si detur, & accipitur pecunia etiam ex pacto, ut alimentum, quo Monachus sustentetur: hoc enim ius naturae concedit, & canones, & Pontificum decreta non prohibent, nisi quando pecunia recipitur in fraudem legis.

Secundo quaeritur, An quando monasterium ex redditibus suis potest moniales in certo numero sustentare, & non plures, possit absque simoniae vitio exigere ab his, qui vitra numerum in monasterium admitti volunt, ut dent id, unde sustentari queant? Respondeo cum Casetano secunda secundae quaestio 100. art. 3. & cum Silvestro in eo loco, quem supra retulimus, & Navarra in Apologia de rebus Ecclesiae quaestio 1. monit. 82. & in tract. de redditibus Ecclesiae quaestio 1. monit. 60. posse, quia reuera in hoc nullum est simoniae peccatum, quia illud nec datur, nec recipitur, ut pretium ingressus in religionem, sed tanquam alimentum, quo sustentari is, qui in religionem admittitur. Sic etiam Angelus in verbo simonia 4. Tabien. eodem verbo, num. 63. & seqq.

Oppones id, quod habetur in cap. periculofo, §. Sanè, de statu regul. in textu, ubi Pontifex dicit: (Districius inhibemus, ne in monasteriis ordinum non mendicantium aliquae recipiantur de cetero in sortores, nisi quot poterunt de ipsorum monasteriorum proventibus absque penuria sustentari: Si secus actum fuerit, irritum decernentes. Concilium quoque Trident. sess. 25. cap. 3. de regularibus ait: (In praedictis autem monasteriis, & domibus tam virorum, quam mulierum bona immobilia possidentibus, vel non possidentibus, is tantum numerus constituatur, ac in posterum conferuetur, qui vel ex redditibus propriis monasteriorum, vel ex consuetis elemosinis commodè possit sustentari.) Haec ibi Silvester in verbo Simonia quaestio 15. vers. 2. ad finem ait, in c. periculofo, prohiberi, ne moniales, quae Mendicantes non sunt, plures recipiant in monasterium, quam possint alii ex redditibus, ne propter inopiam cogantur exire, & violare clausuram. Unde, inquit, intentio legis est, ut habeant, unde vivant. Et reuera, si intentio sit pura, laudabile est exigere à volentibus ingredi victum, quando monasterium numerum maiorem non

potest



potest commodè sustentare, quia dilatatur Dei cultus, & seruium eius numerus augetur. Caietanum idem in *secunda secunda quaestione 100. art. 3.* Quomodo, inquit, iuris textus, siue Decretalis prohibens, aliquid dare, vel recipere pro ingressu monasterii, glossatur, quod intelligitur, quando petitur, vel datur tanquam pretium ingressus: quod tunc est, quando ex pacto est à non indigente monasterio aliquando exigere, sed si monasterium indigeat, ut manifestè caueat, quod pro necessitate sustentatione oportet tantum dare, nulla simonia est. Ita iura alia de hoc interpretanda sunt. Unde quando taxatus est numerus monialium, quæ possunt absque penuria sustentari, ita quod si plures recipiantur, monasterium grauare tur: ita, quod si aliis fororibus opportunum aliquid ex hoc decedat, licetè possit statui, quod supra talem numerum nullo recipiatur, nisi quod releuamen grauaminis, quod sequeretur, afferret, puta mille aureos, quoniam hoc non est pro ingressu exigere, sed pro sustentatione. Nec est præcludere viam aliis, quoniam ipsa taxa numeri, quæ secundum iura fit, claudit viam: sed est aperire viam ingressus habentibus temporalibus, quibus onus monasterii subleuare possunt, ac volunt. Hactenus ex Caietano.

Ex horum igitur Auctororum sententia respondeo, nullum secundum conscientiam simoniae vitium esse, si quis in monasterium recipitur ex pacto, ut de id, vnde possit in monasterio sustentari, quando monasterium, vel ex suis redditibus annuis, vel ex elemosynis consuetis ultra certum numerum monachorum, quos habet, nequit plures alere. In cap. vero periculoso merito est prohibendum, ne in monialium monasteriis ordinem non mendicantium aliquæ recipiantur in forores, nisi quot poterunt de ipsorum monasteriorum bonis, siue prouentibus absque penuria sustentari. Hinc verò non colligitur, non posse aliquas recipi, ut secum afferant, quo possint sustentari: tunc enim nec simonia est, ut dixi, nec extera moniales detrimentum patiuntur, quia nihil illis subtrahitur, nec monasterii sepe exitu coguntur ad victum quaerendum: quare solum contra Pontificis decretum facient moniales, si plures recipiant, videlicet nihil ad suorum ipsorum victum danes, quia tunc necesse erit, vel ut aliquid illis subtrahatur ex necessitate, & debito victu, & ita cum penuria viuunt, vel egredi cogantur ad victum comparandum.

Quid, si moniales ultra certum numerum alias recipiant in monasterium sine victu necessitate? Respondeo, in eo cap. dici (si secus actum fuerit, irritum decernentes). Vnde Siluester, in verbo Religio, 7. quaestione 16. rectè dixit: In monasteriis monialium non mendicantium recipi non debent, nisi quot possunt de prouentibus monasterii absque pecunia sustentari, aliter receptio est nulla. Et sic si aliquis ingressus, id est, professus, nubar, tenebit matrimonium, quia professio est nulla. Et Glossa in eo cap. in verbo, Absque penuria, annotauit, non dici, commodè sustentari, sed dixit, Absque penuria, quia quamuis quis sine certum aureis commodè sustentari nequeat, fieri tamen potest, ut absque penuria sustentetur. Quare, inquit, si considerato antiquo statu monasterii, vel alius monasterii ciuitatis, non possunt commodè sustentari plures, possunt tamen absque penuria, tenebit receptio. Hactenus ibi.

Ex his constat, Panormitanum, & alios iuris Canonici consultos, fuisse aliter locutos in hac re. Panormitanus eum in cap. Non satis, de simonia, num. 16. sic ait: Nota ex Glossa duas bonas theoreticas, & practicas consueendi instrumentum, quando aliqua puella recipitur in monasterium, ut non detur aliquid ex pacto, sed purè pro deuotione sua, ipsa puella, vel eius pater offerat. Secunda practica est, ut si hoc contingat ex defectu facultatis reddituum monasterii, per vim ciuilitatis protestationis, siue imitationis, dicatur volenti intrare, ut secum aliquid supportet, vnde possit viuere. Non autem debet in pactum. Et ita intelligo Innocentium in cap. Tunc, de simonia, qui videtur sentire extra istam Glossam, de quo etiam per Io-

annem Andream, in cap. Quotiam de simonia. Sic Panormitanus.

Sed reuera ipse Panormitanus, & alii Canonici iuris interpretes, ut aiunt Theologi, Siluester, Angelus, & Tabienfis, loquuntur de eo, quod secundum iura & Decreta iudicandum est, non autè de eo, quod secundum conscientiam permittitur. Nam in iudicio multa iudicantur, tanquam contra leges, aut Canones facta, quia videntur esse facta in fraudem legis, quæ secundum conscientiam permittuntur.

Tertio queritur, An quando monasterium vberes, & amplos redditus habet, ita ut absque penuria possit plures recipere moniales, simoniae peccatum si aliquid exigere, quo sustententur illæ, quæ petunt ingressum in monasterium? Rosella, in verbo Simonia s. num. 1. dicit, in hoc Simoniam committi: & Sanctus Thomas, secunda secunda quaestione 100. art. 3. ad quartum, solum dixit, si monasterium sit tenue, quod non sufficiat ad tot personas nutriendas, gratis ingressu monasterii exhibitio, licet accipere aliquid pro vita personæ, quæ in monasterium fuerit recipienda, si ad hoc non sufficiat in onestum opes. Sed ex his, quæ dixi secundum Angelum, Siluestrum, Caietanum, Tabiensem, & Nauannum, constat in foro quidem exteriori moniales, sic recipientes iudicari Simoniacas, quia cum opulentum sit monasterium, videntur id exigere, non tanquam alimentum, sed tanquam pretium ingressus, ac verò secundum conscientiam nullum est simoniae peccatum, si ibi quod datur, & accipitur, est alimentum receptæ monialis, non pretium ingressus.

Quarto queritur, Quid sit dicendum, quando quis monachus ferit, aut famulatur ea conditione, ut post certum tempus in monasterium admittatur? Rosella dicit, receptionem esse Simoniacam. Sic etiam Siluester, verbo Simonia, quaestione 15. vers. Et ratio est, quia huiusmodi monachus admittitur in monasterium ob famulatum, siue obsequium, quod præstat monasterio. S. Thomas, secunda secunda quaestione 100. art. 3. ad quartum sic ait: Licetum est propter deuotionem, quam aliquis ad monasterium ostendit, largas elemosynas faciendo, facilius in monasterium recipere. Sicut etiam licitum est aliquem e conuerso prouocare ad deuotionem Monasterii per temporalia beneficia, ut ex hoc inclinetur ad Monasterium ingressum, licet non sit licitum ex pacto aliquid dare, vel recipere pro ingressu Monasterii: ut habetur in cap. Quam pro 1. quaestione 2. Sic ille.

Ex quo intelligitur, simoniam non committi, cum quis monasterio inseruit gratis, tum ut eius virtus exploretur, & proberetur: tum, ut facilius, & citius in monasterium admittatur: tunc enim non præstat obsequium, vel famulatum, ut in monachum recipiatur, sed ut facilius, & citius admittatur.

Quid, si Monasterium soluat debita, quæ quis contraxit, ut in Monasterium ingrederetur? Respondeo, Simoniacum non esse, si debita soluat gratis, secus verò, si ex pacto id fecerit. Idem iuris est, si Monasterium sese obligauerit ad parentes illius alendos, hæc enim sunt ad alliciendos homines in Monasterium. Et in his solum impedimenta remouentur, ne quis hoc, aut illo modo impeditus, abalienetur à Religione.

Quid idem, si Titius omnia bona sua offerat Monasterio, ut in Monachum recipiatur? Respondeo, simoniacum non esse, si gratis offerat, vel si decet tanquam alimentum, vnde sustentetur. Secus verò, si tanquam pretium ingressus, vel si ex pacto dederit.

Quæres, ut sint Monachi Simoniaci, promittendo, V. g. Titio, se eum recepturos in Monasterium post biennium, vel triennium, si interim certam aliquam artem didicerit, vel literas operam dederit, vel sacerdos fuerit factus? Respondeo, cum Titio in verbo Simonia, quasi 15. vers. 6. non esse Simoniacos, quia perinde est, ac si promitterent se eum admissuros, si se idoneum, & aptum reddiderit.



Quæres in eodem, Quæ si Monachi eum recipiendo ex primas quoquo modo conditionem, & pactum de aliqua re danda, vel accipienda, is verò, qui petit ingressum, taceat veritas repullam? Respondeo, receptionem hanc simoniæ vitio non carere, quia tacens pro consentiente habetur. *cap. Qui tacet, de Regul. iuris in sexto.*

Et quid si aliquis in sodalitatem aliquam admittatur, & ex statuto promittat, aut iuret se certum quid solutorum quotannis? Respondeo cum Siluestro, in verb. *Simonia, quest. 15. vers. 7.* Simoniam non esse, quando cumque talis sodalitas Religio approbata non est, sed congregatio ad pietatis opera faciendâ. Et quia id quod soluitur, vel in pauperes erogatur, vel in ratione impensatur, quas faciunt sodales, datur & accipitur. Addit Silvester *ibidem* secundum Raynerum, in eiusmodi sodalitatibus consultis fore sodalium conscientias, si a iuramento abstineant, ad petrii periculum evitandum.

Quandò quaeritur, An simonia committatur, cum datur aliquid, vel recipitur, ut quis ad militarem ordinem admittatur? Ratio dubitandi est, quia sunt, qui putent, Militares Ordines non esse verè, & propriè religiones. Respondeo, Simoniam committi, quia Militares ordines (quidquid aliqui sentiant) in quibus sunt tria vota solennia, Obedientiæ, Castitatis simpliciter, & Paupertatis, sunt verè Religiones: nam in his tribus votis, Religionis substantia consistit.

Quid si in militari ordine fiat votum Castitatis tantum modo coniugalis? Nam S. Thomas negat in 2. 2. *quest. 186. ar. 4. ad tertium*, esse simpliciter Religiones eos Ordines, in quibus promittitur castitas non simpliciter, sed coniugalis. Respondeo, nisiominus Simoniam admitti, quia est eiusmodi Ordines non sunt purè, & simpliciter Religiones, sunt tamen aliqua ex parte Religiones, & tales à Romanis Pontificibus appellantur in Diplomatis, quibus illi eos ordines approbaverunt. Sanctus quoque Thomas *loco citato* dicit esse Religiones aliquo modo, quia habent quedam Religionum propria.

Sed quid dicendum, quando datur aliquid Titio, ut suis precibus impetret Caio habitum militaris Ordinis ab eo, qui confert potest? Respondeo, sine vitio Simoniæ id non fieri, quando militaris ordo est verè, & propriè, vel aliqua ex parte Religio: tunc enim per precibus Titii via ad ingressum in Religionem paratur, & aperitur Caio, & sicut Caius pecuniam dare non potest, ut in Religionem admittatur, sic etiam non potest dare, ut sibi viam parat ad ingressum in Religionem, emere enim videretur à Titio aditum ad Religionem. Si verò militaris ordo nullo modo fuerit Religio, cuiusmodi sunt aliqui ordines sola auctoritate Regum, non Romanorum Pontificum instituti, tunc Simoniæ Titus non est suas preces pretio vendendo.

*De Simonia, qua committitur in aliis rebus, quæ sunt spiritualibus annexa.*

#### CAPVT XVII.

**M**ULTA sunt spiritualibus annexa, ut puta vestes, vasa, altaria, sacra, & cætera, quæ auctoritate Ecclesiæ solenni quodam ritu, & precibus conferuntur ad sacros usus cultumque diuinum. Iam si huiusmodi res quatenus sunt corporales, ratione materiæ venduntur, simoniaca venditio non est, secus verò, cum ratione consecrationis venduntur, tunc enim venduntur quatenus spiritualiales, non corporales.

Quando venduntur ratione materiæ, solum tanti æstimantur, quanti eorum materia, & impendunt, quæ factæ sunt in huiusmodi rebus consecrandis æstimantur, quod si prius vendantur, tunc venditæ censentur tanquam spiri-

tuales. *Angelus in verbo Simonia 2. num. 23. Ricar. Quodlib. 2. quest. 21. Siluest. in verb. Simonia, quest. 10. Nauar. in Manuali. cap. 23. num. 108.*

Quærat aliquis, An huiusmodi res cum integræ sunt, vendi, aut locari queant? Respondeo, ad sacros usus posse, v. g. Calix consecratus potest Ecclesiæ vendi, & locari, ad profanos usus vendi, aut locari nequit, nisi prius consecratus, vel dissolutus sit, ita vt consecrationis totam amiserit. Silvester loco citato. Quare possunt eiusmodi res sacre laicis integræ vendi, vel locari, dummodo consecrati, vel vendantur ad sacros usus. Insuper non est iure prohibitum, eas res laicis loco pignoris obligare. *Salu. eo, quem supra attulimus loco.*

Sed numquid prædictæ res possunt cum aliis rebus consecratis permutari? Respondeo Sorus, *libro 9. de Iustitia, questione 5. arti. 2. ad finem*, posse, quia ratione tantum materiæ permutantur.

Præterea possunt vendi ad redimendos captiuos, ad pauperes sustentandos, cum aliunde, aut redimendo captiuo, aut sustentando pauperes nequeunt. *cap. Aurum 12. q. 2. ex Ambrosio lib. 1. de officiis cap. 28.*

Ex his intelligitur, quid sit dicendum de candelis, oliuis, pane, sale, & huiusmodi rebus, quæ solent in Ecclesiâ consecrari: nam vt res corporales sunt, vendi queunt, non vt sacre sunt.

Secundò quaeritur, quid iudicandum sit de sepultura? Respondeo, eam posse vendi, & locari ratione terræ, in qua est sepultura ius, non tamen quatenus sepultura ius quoddam est spirituale, ut constat ex *cap. Cum in Ecclesia. Et cap. Ad nostram. Et cap. Ad Apostolicam, de Simonia.*

Tertiò quaeritur, An Simoniæ sit illi, qui pecuniam alteri dat, ut pro ipso Deum oret? Respondeo S. Thomas in 2. 2. *quest. 100. art. 3. ad 2.* Illi, inquit, qui dant Eleemosynas pauperibus, vt ab ipsis orationum suffragia impetrent, non eo tenore dant, quasi intendant orationes emere, sed per gratiam beneficentiam pauperum animos prouocant ad hoc, quod pro eis gratias, & ex charitate orent. Sic ille. Oratio reuera, quid spirituale est, tum ratione principii: quia ex pietate, & charitate proficitur, & aliquando ex munere, & officio, quo quis vt Clericus fungitur, tum ratione finis, quia referatur ad impetrandum aliqui à Deo, & san. faciendum pro peccatis, quare nihil datur, vel accipi potest, tanquam pretium orationis, sicut id enim Simoniacum: ac verò orantibus potest aliquid dari primo gratis absq. vilo pacto, vt alliciantur ad orandum gratis quoque, & ex charitate pro his, qui ipsis eleemosynas dederunt.

Secundò, potest aliquid dari tanquam alimentum, vt is qui orat, sustentetur.

Tertiò, tanquam stipendium laboris, non quidem eius qui est intrinsecè, & per se cum oratione coniunctus, sed eius, qui tantum ex accidenti in orationem cadit, vt si Vigiletur pecunia orantibus in certo loco, & tempore, puta noctu, pro aliquo defuncto, & hoc modo possunt Clerici conducere ad vigilas, & orationes nocturnas, matutinas, & vespertinas pro certis defunctis.

Quandò quaeritur, quid dicendum sit de concionatoribus, verbum diuinum annunciantibus, num videbunt ratione concionum, quas habent ad populum, aliquid recipere queant? Respondeo S. Thomas, *Quodlib. 2. quest. 6. art. 12. Et 2. 2. quest. 100. art. 3. ad 2. his verbis*: Prædicantibus etiam temporalia debentur ad sustentationem prædicantium, non autem ad emendum prædicationis verbum. Vnde super illud 1. *Timoth. 5. Qui bene præsumt Presbyteri dicit Glossa*. Necessitatis est accipere vnde viuunt: charitatis est præbere. Non tamen venale est Euangelium, vt pro his prædicetur. Si enim sic venditur, magnam rem vili pretio vendunt. Hæc ille.

Reuera diuini verbi annuntiatio est quid spirituale, quia ex charitate, & pietate fit, & ex munere, & officio non conceditur, nisi Sacerdoti, siue Diacono, ad accedendos animos audientium, vt Dei gratiam consequantur.

Quærat quispiam, cur docere Theologiam quis possit precio